ఉగాది కథలపోటీలో ప్రథమ బహుమతి పొందిన కథ

అమృతాన్ని సాధించు!

వారణాసి నాగలక్ష్మి

అదో అగాధం, అదో సముద్రం,

అదో అగోచర కీకారణ్యం!

హృదయం! హృదయం! హృదయం!

ఎప్పుడో విన్న లలితగీతం మనసులో మెలికలు తిరుగుతోంది.

'మనసా! కవ్వించకే నన్నిలా!' ఎస్.జానకిలా వేడుకుంది నీరద. 'నేనోడిపోయి గెలుపొందినానూ... గెలిచానని నవ్వనా? ఏడ్వనా?' ఎందుకు పాడిందో అలాగ? ఏ సందర్భంలో పాడిందో? ఇంతకీ తను గెలిచిందా? ఓడిందో? గెలిచాననుకుని ఓడిపోయిందా?

"నీరదా!" అవినాశ్ పిలుపుకి ఉలికిపడింది నీరద. తనపేరు భలే పెట్టారు నాన్న. వర్షమేఘాలంటే అంత ప్రేమ ఎందుకో? దట్టమైన నల్లమబ్బులు కమ్మేసినట్టుంది తన మానసాకాశం. ఉప్పొంగే నదులూ, ఎగిసిపడే సముద్రాలూ, ఉరిమి ఉరిమి ఒక్కసారిగా కురిసే వర్షాలూ, ముంచెత్తే ఉప్పెనలూ, దిక్కుతోచని కారడవులూ, ఎంతలోతో కూడా తెలియని అగాధాలూ... అన్నీ తన మనసులోనే ఉన్నట్టనిపించింది.

"నీరదా!" అవినాశ్ మళ్ళీ పిలిచాడు గట్టిగా. పలకాలని. పలకాలని లేదు. కానీ తప్పదు. అతనికి కోపం వస్తే చాలా యాగీ చేస్తాడు. పక్కవాళ్ళకి వినిపించేలా అరుస్తాడు. ఇంట్లో ఏమైనా, ఒంట్లో ఎలా ఉన్నా, నలుగురూ ఏమనుకుంటారో అని.. సమాజం మెప్పుకోసం, ఒప్పుకోసం, ఒంగి వొదిగి బతుకుతూ, తరతరాలుగా, పడిలేచే, లేచినా మళ్ళీ పడడానికి సిద్ధపడే తరంగంలాగా, అంతరంగంలోని ఆలోచనా తరంగాలు కూడా భర్తకి ఆమోదయోగ్యంగా ఉండేలాగా తమని తాము మలచుకుంటూ... స్త్రీలెందుకిలా బతకాలి?

"నీరదా!" ఎక్కడున్నావ్? వినపడటంలేదా అరుస్తున్నా?" పెద్దగా కోపంగా వినిపించింది అవినాశ్ పిలుపు.

చటుక్కున లేచి బాల్కనీలోంచి పడకగదిలోకి పరుగు పెట్టింది మంచం మీద మెత్తటి నీలిరంగు రజాయి లోపల బద్ధకంగా పడుకుని ఉన్నాడు అవినాశ్. భావరహితంగా అతనివైపు చూసింది. ఉబ్బిన మొహం. తాగుడెక్కువై రాత్రంతా వాంతులు చేసుకోవడంతో నీరసించిన శరీరం. ఎరుపు జీరలు తేలిన ఆ కళ్ళూ, ఇంకా మత్తు పూర్తిగా దిగనట్టుగా మొద్దులా పడుకుని ఉన్న ఆ భంగిమా మనసులో జుగుప్సను రేకెత్తించాయి. అర్ధరాత్రి దాటాక తూలుతూ అతను ఇంట్లోకి రావడం, ఏదో అసౌకర్యాన్ని సూచిస్తూ అస్థిమితంగా నాలుగడుగులు వేయడం, బాత్‌రూమ్ చేరేలోపే హాల్లో కార్పెట్ మీద భళ్ళున వాంతి చేసుకోవడం, తను మళ్ళీ అగాధంలోకి కూరుకుపోవడం... అంతా గుర్తుకొచ్చింది. నందిని పెళ్ళి క్రితం రాత్రి అయిపోయిందని గుర్తొచ్చింది. నందిని ఆ పెళ్ళికి ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళాలని ముందుగా అనుకున్నారు తను చక్కగా అలంకరించుకుని ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది... ముందు రోజు బాంక్ లాకర్‌లోంచి తెచ్చిన డైమండ్ పెండెంట్ మెడలో వేసుకుని! 'పదిహేను నిముషాల్లో వస్తున్నాను, రెడీగా ఉండమని' అతను క్లినిక్ నుంచీ ఫోన్ చేశాడు. తన మనసులో అనుమానం ఉండనే ఉంది. అతని 'సమయపాలన' తనకి తెలియంది కాదు. అయినా ఈసారి తనని నిరాశపరుస్తాడని అనుకోలేదు!

ఆ ఫోన్ తర్వాత మళ్ళీ కబురులేదు అతన్నుంచీ. పదింటిదాకా ఎదురుచూశాక 'ఏమైపోయాడో' అని భయం మొదలైంది. మొబైల్ కనెక్షన్ దొరకలేదు. ఒకవైపు ఆగ్రహం, మరోవైపు ఆదుర్దా. కణతలు అగిలే తలనెప్పి. ఒంటి గంటక వచ్చాడు తాగి, తూలుతూ!

'మళ్ళీనా? వొద్దు భగవంతుడా ఈ బాధ' అని తన హృదయం ఆక్రోశించింది. ఎన్నోసారి ఇలా? ఏ జన్మ తాలూకు కసి ఇతనిలా తనమీద తీర్చుకుంటున్నాడు? వైద్యుడయ్యీ ఎందుకిలా చేస్తున్నాడు? మానసికంగా తనని కుంగదీస్తూ, తన ఆరోగ్యాన్ని దిగజార్చుకుంటూ.. తాగినదంతా అతను బాత్‌రూమ్‌లో వాంతులు చేసుకుంటుంటే పూర్వంలా తను వెంట వెళ్ళలేదు. అగ్నిగోళంలాంటి మనసుతో ప్రేక్షకురాలిలా చూస్తూ ఉండిపోయింది. రాత్రంతా జాగారమే!

"ఏంటలా చూస్తున్నావ్?" నవ్వు మొహం పెట్టబోయాడు అవినాశ్.

ఏం లేదన్నట్టు తలూపింది నీరద.

"చాలాసేపట్నుంచీ పిలుస్తున్నా వినిపించలే?"

"ఏదో ఆలోచనల్లో ఉన్నా."

"అబద్ధం... నా మీద కోపం వచ్చింది కదూ?"

"..."

"ఇటా"

మెల్లిగా కదిలి దగ్గరకి వెళ్ళింది.

పక్కన చోటు చూపిస్తూ జరిగాడు పడుకునే.

కూర్చుంది. తన కుడిచేతిని, ఒడిలో పెట్టుకున్న ఆమె చేతులమీదుగా వేశాడు.

"ఫ్రెండ్స్ బలవంత పెడితే కొంచెం తీసుకున్నా. జస్ట్ లిటిల్. డిజప్పాయింట్ అయ్యావా?"

ప్రతిసారీ ఇదే సంజాయిషీ. ఇదే ప్రశ్న.

"ఆ నవ్వు చూస్తే నాకు తిక్కరే.." పదునుగా ఏదో అనబోయి, ఆగి సౌమ్యంగా "ఎందుకిలా నవుతావు? ఏదో ఒకసారి సోషియలైజింగ్" అన్నాడు విసుగు కనపడనీయకుండా.

కళ్ళెత్తి అతని కళ్ళలోకి చూసింది నీరద. చూపులు కలపలేక గడియారం వైపు చూశాడు అవినాశ్.

"ఒకసారా?" సౌమ్యంగా అంది నీరద.

"పోనీ రెండు సార్లు"

"రెండుసార్లు కాదు అవినీ! మన పెళ్ళైన తర్వాత ఈ ఆరేళ్ళలో ఇరవై ఆరు సార్లు ఇలా చేశావు"

"అబ్బా! ఎప్పుడూ నిందలేస్తూ మాట్లాడతావ్" ఇంగ్లీషులో చిరాకుపడ్డాడు.

"ఇవి నిందలా? నిజం కానివి నిందలు! ఇవన్నీ నేను మరచిపోలేని బాధాకరమైన నిజాలు అవినీ! పెళ్ళైన నెలకి ఇప్పుడే వస్తానని కార్లో కూర్చోపెట్టి, మాయమైపోయి, మూడు గంటల తర్వాత వచ్చావు. ఏదో వింత కారణం చెప్పావు. మొదటి పెళ్ళిరోజునాడు? ఫ్రెండ్స్‌ని ఇంటికి పిలిచి, అంతా వెళ్ళిపోయాక అర్ధరాత్రి ఇంటి కొచ్చావు. నా పుట్టినరోజున హోటల్లో పార్టీ ఇచ్చి, తాగి, అక్కడే అసహ్యంగా మా అమ్మా నాన్నల గురించి నానామాటలూ అన్నావు! నా తల భూమిలోకి కుంగిపోయింది. అందరిలో తలెత్తుకోలేక.."

"నీరదా! నా సహనాన్ని పరీక్షిస్తావు! ఇద్దరు కలిసి బతకాలంటే 'గివ్ అండ్ టేక్' ఉండాలి! సర్లే... నాకు సర్జరీ ఉంది."

చటుక్కున ఆమె పక్కనుంచీ మంచం దిగి, బాత్‌రూమ్‌లో దూరాడు. మరో పదినిముషాల్లో హాస్పటల్‌కి వెళ్ళిపోతాడు! ఉసూరుమంది నీరద మనసు. అతను లేచాక ఇవ్వబోయే హామీలు, చెప్పబోయే సారీలు, అనునయ పూర్వకమైన స్పర్శ, ప్రేమ నిండిన చూపులు... ఏమీ లేవు! ఎందుకిలా అయిపోయింది జాగ్రత్తగా నిర్మించుకున్న తన జీవన సౌధం??

ఫోను మోగింది. సునంద..

"బానే ఉన్నానే"... "డల్‌గానా? అబ్బేలేదే?"... ఆc.. సెల్ సిగ్నల్స్ లేవుట".... "ముందు కూడా ట్రై చేశాట్ట. ఇంటి ఫోన్ ఎంగేజ్ ఉందిట!" అనుకోకుండా వాళ్ళ రూమ్మేట్ వచ్చాట్ట న్యూయార్క్ నించీ. అప్పటికప్పుడు అంతా వెళ్ళారట ఊరి బైట ఏదో క్లబ్‌కి"... "సారీ నందా. సెల్‌ఫోన్ కాంటాక్ట్ కూడా దొరక్కపోతే భయం వేసింది. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు" "ఊ కొంచెం ... అంతెక్కువేం కాదులే" .... "అబ్బే హేంగోవరేం లేదు. నార్మల్‌గానే ఉన్నాడు. డోంట్ వర్రీ!"

"భోజనానికా? రాలేం. అవిన్‌కి సర్జరీ ఉందట. "

"....."

"వద్దులేవే. అతనితో ఏం పెట్టుకున్నా టైమ్‌కి అవదు. అతనికి టైమ్ సెన్సులేదు. ఎదురు చూస్తుంటే నాకు తలనొప్పి వస్తుంది! ఇంకోళ్ళని వెయిట్ చేయిస్తుంటే నాకు ఒళ్ళు కాల్చుకున్నంత బాధ"

"........."

"పిచ్చి వాగుడులాగే ఉంటుంది నీకు. ఇవ్వాల్టికి వదిలేయ్. ఫోన్ పెట్టేస్తున్నా.. బై"

వెనక్కి తిరిగేసరికి అవినాశ్.

"ఎవరు?"

"సునంద"

"రాత్రి ఫోన్ చేశావా నా మొగుడింకా ఇంటికి రాలేదని?"

"నేను చెయ్యలేదు. నందిని పెళ్ళికి వెళుతూ 'పికప్' చేసుకోనా అని అదే చేసింది. మనిద్దరం వస్తామని చెప్పాను. అక్కడ కలుస్తామని ఎదురు చూసి మళ్ళీ ఫోన్ చేసింది పదిన్నరకి - డిన్నర్ చేస్తూ. అప్పటికింకా నువ్వు రాలేదని చెప్పా. ఇంటికెళ్ళి పదకొండున్నరకి చేసింది. ఇంకా రాలేదు నువ్వు. మొబైల్ ఆఫ్ చేసి పెట్టుకున్నావు!"

"తాగొచ్చానా అని అడుగుతోంది కదూ?" ఉబ్బిన కళ్ళలో కోపపు జీరలు. మెరుపు కళ్ళతో, చురుగ్గా కదిలే శరీరంతో తన మనసు దోచుకున్నది ఇతడేనా? అతడూ, ఇతడూ ఒకరేనా?

"...."

"అదెవత్తి? మన విషయాలు దానికెందుకు?"

"అవిన్!" దెబ్బ తిన్న తాచులా చూసింది.

"మన మధ్య గొడవలు సృష్టించాలని అంత ఉబలాటం ఎందుకు? "

నిద్రలేకా, దుఃఖం వల్లా ఎర్రబడ్డ కళ్ళలో నీటిపొర కదిలింది. చురకత్తుల్లాంటి చూపులతో తర్జని చూపిస్తూ "అవిన్! అదెవరని అడుగుతున్నావు కదూ? అయిన వాళ్ళందరినీ వదులుకుని, నీ ప్రేమే సర్వస్వం అనుకుని, నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుని వచ్చేస్తే నాకు అవసరమైన ఏనాడూ నువ్వు నాపక్కన లేవు! ఆఖరికి... ఆఖరికి డెలవరీ అప్పుడు కూడా హాస్పటల్లో చేరేవరకూ ఉండి, తర్వాత నా ఖర్మానికి నన్నొదిలేసి పోయావు సర్జరీ కేసుందని! గైనకాలజిస్టుకి పురుటి నెప్పులుండవా! కాంప్లికేషన్సు ఏవీ రావని ఎక్కడైనా రాసుందా?.. ఆవేళ నా దగ్గరుండి నాకు ధైర్యం చెప్పింది అదే పుట్టబోయేది 'స్టిల్‌బేబీ' అని తెలియగానే 'స్టిల్ బేబీ' కోసం సిజేరియన్ కాకూడదని, దగ్గరుండి మానసికంగా, శారీరకంగా..." బుగ్గలమీద జారడానికి సిద్ధమైన కన్నీటి బిందువు జారనా, మాననా అన్నట్టు కంటి కొసలో ఆగింది. తుడుచు కోవాలనిపించని వైరాగ్యం, నైరాశ్యం.

"అదే ఎన్నిసార్లు చెప్తావ్? అంత 'సెల్ఫ్‌పిటీ' ఏమిటి? మా హాస్పటల్లో నర్సు, రోజంతా డ్యూటీ చేసి వెళ్ళి, 'క్వయిట్'గా పిల్లని కంది. ప్రకృతి సహజమైన విషయానికి అంత హంగామా ఏమిటి? ఆఖరిసారి చెపుతున్నా నీరదా! నాజీవితంలో ఎవరికీ... ఎవ్వరికీ ఊడిగం చెయ్యను. ముఖ్యంగా ఏ అగ్రవర్ణపు అహంకారికీ!"

నిశ్చేష్టగా నిలుచుండిపోయింది నీరద. అతను వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె నీరదై కరిగి పోయింది. పక్క మీదకి వొరిగిపోయింది. పక్కలెగిరి పడేలా వెక్కిళ్ళు పెట్టింది. కన్నీళ్ళతో చెక్కిళ్ళు కడిగి కడిగి, అలా పడుకుని ఉండి పోయింది పై కప్పుచూస్తూ. అతని చివరి మాటలు ఆమె చెవుల్లో మళ్ళీ మళ్ళీ వినిపించాయి. తను మార్చాలనుకుంటున్నది ఒక వ్యక్తిని కాదు! ఒక వ్యవస్థని! అంత శక్తి తనకి లేదు! నిస్సహాయంగా, నిస్త్రాణగా వేళ్ళాడిపోయింది.

హాస్పటల్లో తన కాబిన్‌లో కూర్చుని ఉంది నీరద. పండగ రోజు కావడంతో అంత రద్దీగా లేదు. సైకియాట్రిస్టు నిరంజన్ మాటలు పదే పదే గుర్తొస్తున్నాయి. నిరంజన్ ఎంబీబియస్‌లో తన క్లాస్‌మేట్. 'అణిచివేతకి గురైన వర్గం నుంచీ ఇలాంటి backlash సహజమే నీరదా' అతని మాటల అర్థం బోధపడ్డ కొద్దీ బాధ ఎక్కువవుతోంది. ఇది సర్దుకోవడానికి చాలా సహనం, ఓపిక కావాలిట. చాలాకాలం పడుతుందిట. అంటే తన జీవితం ఈ 'రిపెయిర్ వర్క్' లో గడిచిపోతుందన్నట్టేగా! తమలాంటివాళ్ళేగా తారా, ప్రకాష్! ఎంత హాయిగా జీవిస్తున్నారు? తన జీవితమే ఎందుకిలా కావాలి? ఎన్ని కలలు కంది! అన్నీ నిరర్థకమేనా? గ్రీష్మంలో ప్రభాతాలు, శరత్కాలపు వెన్నెల రాత్రులు, నది ఒడ్డున విహారాలు, ఒకరికొకరై ప్రపంచాన్ని వదిలేయగల ధీమా.. ఇవేవీ తనకందవన్నట్టేగా!

'నిరంజన్! ప్లీజ్! ఏదైనా చెయ్యి. అతనితో మాట్లాడు. రెండు విలువైన జీవితాలు ఇలా నిస్సారంగా గడిచిపోవాల్సిందేనా?' అడిగింది తను.

'నేనేం మాట్లాడినా విలువుండదు నీరదా! ***అడక్కుండా ఇచ్చే సలహాకి విలువుండదు***' అన్నాడు.

'నీ విలువ తగ్గిపోతుందనన్నమాట నీ బాధ?' అలిగింది తను.

'నీరదా! అతని వైపు నుంచీ కూడా ఆలోచించడానికి ప్రయత్నించు. ఈ స్థితికి ఎదిగేలోపు ఎన్ని అవమానాలని ఎదుర్కొన్నాడో అవిన్. అతని లోపల ఏదో అగ్ని ఉంది. నీ ప్రేమతోనే దాన్ని చల్లార్చాలి' -

ఏం సలహా అది? 'అతని గతం తాలూకు గాయాలలో నా ప్రమేయం ఏమిటి చెప్పు నిరంజన్' అనడిగింది తను. 'నేనతన్ని అతనుగా చూసి ప్రేమించాను. తమ సర్వస్వాన్ని ఇచ్చి పెంచిన నా తల్లితండ్రుల్ని వదిలేసి, ఇతన్ని వరించి పెళ్ళిచేసుకున్నాను. నా తర్వాత నా చెల్లెలి గతేమిటని ఆలోచించకుండా వచ్చేశాను. ఇంతటి పిచ్చి ప్రేమకు ఇదా ఫలం?' అనడిగింది.

'నీరదా! అయామ్ సారీ టు సేడస్! అవిన్ ఏమనుకుంటున్నాడో తెలుసా? దీన్ని నువ్వొక త్యాగంగా భావిస్తున్నావని అతని అనుమానం!' అన్నాడు నిరంజన్.

'నిరంజన్! నాది ప్రేమో, త్యాగమో, మరొకటో. ప్రతిదానికీ ఓ పేరు పెట్టడానికి ఇది కథో, నవలో కాదు. నా జీవితం. నన్ను నన్నుగా చూడమను. భార్యగా ప్రేమించమను. ఆదరించమను. నా కులం ఎందుకు అతనికి? ***ఏ కులవ్యవస్థ వల్ల అతను తిరస్కారానికి గురయ్యాడో ఆ కులాన్నే పట్టుకు వేళ్ళాడుతూ నా జీవితాన్నీ, తన జీవితాన్నీ ఎందుకిలా నాశనం చేస్తున్నాడు?*** ' ఆక్రోశించింది తను.

"హాయ్!"

తెప్పరిల్లి, గుమ్మం వైపు చూసింది నీరద. నవ్వుల మల్లెలు విసురుతూ డాక్టర్ జాహ్నవి. అంత హాయిగా ఎలా నవ్వుతుందో!

"హాయ్" బదులిచ్చింది అలాగే నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"చిన్న సహాయం కావాలోయ్. మా పనిమనిషి కూతురు.. జయప్రదా! ఇటా.. ఆరోనెల నడుస్తుందోయ్! త్రెటెండ్ అబార్షన్ కేసు" వెనక్కి తిరిగి ఆ అమ్మాయిని పిలిచింది.

పాతికేళ్ళు ఉంటాయేమో ఆరునెలల గర్భిణీలా లేనేలేదు. లోతుకుపోయిన కళ్ళు. ఎండిన పెదవులు. వెంట నలభైల్లో ఉన్న బక్క పలచని స్త్రీ. తల్లి కాబోలు. చేతిలోని కార్డు నీరదకి ఇచ్చింది.

" ఈ డాక్టరమ్మ చూస్తార్లే యాదమ్మా! అన్నీ చెప్పు" అని పెద్దామెతో చెప్పి, నీరద భుజం తాకి, వెళ్ళొస్తానన్నట్టు సూచించి, హడావుడిగా వెళ్ళిపోయింది. ఆమెతో పాటే ఒక సన్నని పరిమళం కదిలిపోయింది. తనెప్పటికైనా అలా పూర్వపు నీరదలా ఉండగలుగుతుందా అనుకుంది. పక్కనున్న స్టూల్ చూపించి కూర్చోమంది జయప్రదని.

చాలా నీరసంగా, బరువు తక్కువగా ఉన్న ఆమెను చూస్తూ

"ఏమైందమ్మా?" అనునయంగా అడిగింది స్టెతస్కోపు తీస్తూ.

"ఒకటే సుస్తు డాక్టరమ్మా. ఒంట్లో సత్తువే లేకపోయె" మూలుగుతున్నట్టు అంది జయప్రద.

"మంచిగా తినాలి. ఆకు కూరలూ, పప్పూ, గుడ్లూ.."

"డాక్టరమ్మ చెప్పిందమ్మా. పనికి పోవద్దంది. ఎట్ల గడుస్తదమ్మ?" జయప్రద మాటలు పూర్తికాకుండానే

"మాట ఇనదమ్మా. డాక్టర్లట్టనే చెప్తరు. పనికి పోతా అంటది. గట్టిగా చెప్పు తల్లి నీ కాల్మొక్త" వెనక నుంచీ తల్లి అందుకుంది.

"ఏమి జయప్రదా? డాక్టరమ్మ చెప్పినా ఇనవా? పనికిపోతే బిడ్డ దక్కదు. ఎబార్షనై పోవచ్చు.. ఏమైంది? పడ్డావా? రక్తస్రావం ఎందుకైంది?" మెల్లగా ఆదరంగా అడిగింది నీరద. తనకు దక్కని పాపాయి గుర్తొచ్చి కలుక్కుమంది!

మాట్లాడకుండా కూర్చుంది జయప్రద. ఆమె తల్లి మెటికలు విరుస్తూ "ఆ సచ్చినోడు, దాని పెనివిటి వొట్టి ముదనష్టపోడమ్మా! తాగుడికి పైసలియ్యమని తంతడు. తాగొచ్చి, దొరమీది కోపం దాని మీద సూపిస్తడు" తన దుగ్ధంతా చెప్పబోయింది.

"ఊకో. నీకెందుకు?' కసురుకుంది జయప్రద.

"ఆఁ. నాకెందుకు?? పురిటికి తీస్కపోవాలె. వైద్దెం చేపిచ్చాలె. మంచీ, చెడ్డా కాస్కోవాలె. పురుడు పోసి, సొమ్ములెట్టి పంపాలె. కడుపుతున్న బిడ్డని తన్నిండని తెల్సినా ఒకమాట అనేందుకి లేదా ఏమే?" గొంతు పెంచి అడిగింది యాదమ్మ. విని వినపడకుండా గొణుక్కుంది జయప్రద.

యాంత్రికంగా ఆమెని పరీక్షిస్తున్నా నీరద మనసు నిండా తేనె తుట్టెలా ముసురుతున్న ప్రశ్నలే. ***ఇద్దరు వ్యక్తులు కలిసి జీవితానందాన్ని, ప్రేమలో మకరందాన్ని అనుభవించడానికి అడ్డుపడేదేమిటి?*** తనకి పూర్వం తెలిసిన అవిన్‌కీ, భర్తగా తన ముందున్న అవినాశ్‌కీ మధ్య ఇంత తేడా ఎలా వచ్చింది? తన కులం పట్ల ఇంత ఆగ్రహం అతనికి ఉంటే తననెందుకు పెళ్ళి చేసుకున్నాడు? తన వెంట పడ్డ ప్రతిమను చేసుకోలేక పోయాడా? ఇపుడతను ఎవరినుద్ధరించినట్టు? వ్యవస్థలోని అస్తవ్యస్తత పట్ల మనిషిలో వ్యధాగ్ని, క్రోధాగ్ని ప్రజ్వరిల్లితే, అది ఆ అస్తవ్యస్తతని సరిచేసే దిశలో చెలరేగాలి! అంతే గానీ ఆ మంట అతన్నీ, అతని కుటుంబాన్నీ దహించేసేదైతే ఉపయోగం ఏమిటి? 'తాగొచ్చి దొరమీది కోపం దానిమీద చూపిస్తాడు'... విరక్తిగా నవ్వుకుంది. ***ఏ వర్గమైనా తనకన్నా బలహీనమైన వర్గాన్ని అణచేయాలనుకోవడంలో పెద్ద తేడా లేదేమో!*** దొర ఆమె భర్తని తంతాడు. అతనొచ్చి భార్యని కొడతాడు. ఆమె కిందకూడా ఎవరైనా పనిచేస్తుంటే వాళ్ళని ఆమె కూడా నాలుగు ఉతుకుతుందేమో! అవిన్ ఈమెని చూస్తే ఏమంటాడో? అతని ఆగ్రహం ఏమవుతుందో? ఏమీ అవక పోవచ్చు! అతని ఎజెండాలో ఇష్యూ లేదేమో! ఈమె తన మొగుణ్ణి ద్వేషిస్తూ ప్రపంచంలో భర్త హోదా వెలగబెట్టే వాళ్ళందరి పట్లా కసి పెంచుకుంటే??

"అయిందా తల్లీ? తిండికి వస్తావా?" ఎనస్థటిక్ పూర్ణిమ గొంతు.

"ఎంత బాగా అడిగావు?" నవ్వి, "ఇవ్వాళ నా లంచ్ కాంటిన్లో. పొద్దున్న వంట చెయ్యలేదు. జ్వరం వచ్చినట్టనిపించింది" తల్లీ కూతుళ్ళని పంపించేస్తూ అంది నీరద.

"ఎపుడూ నువ్వే చేస్తావా వంట? ఒంట్లో బాలేకపోయినా? ప్రేమ వివాహమైనా వంటిల్లు స్త్రీదే అన్నమాట!" కళ్ళెగరేస్తూ అంది పూర్ణిమ.

నవ్వింది నీరద.

"జ్వరం వచ్చినపుడు కాంటిన్ తిండి తినాలి! అపుడు వారం రోజులు సెలవు ఇస్తార్ట! డయేరియాతో పాటు!" ఊరించింది పూర్ణిమ. వెనక నుంచీ సిస్టర్ నవ్వింది కిలకిలా.

"నా బాక్స్ షేర్ చేసుకోవచ్చు రావోయ్! ఇవాళ మంచికూర. మా సుబ్బు చేశాడు ఉల్లికారం పెట్టి బెండకాయ కూర!"

"ఎంత లక్కు?"

"ఇదీ లక్కే? ఓసోస్. మా ఇంట్లో అన్ని పన్లూ ఇద్దరం కలసి చేసుకుంటాం. తనకి డెబ్భైవేలు వస్తుంది. నాకు పదివేలు. మీలాగా నేను డబ్బు ఖర్చుపెట్టేటప్పుడు వంద లెక్కలు వెయ్యను తెలుసా? నా మనసులో ఎపుడూ అతని డెబ్భైవేలు, నావి పదివేలు అనిపించదు. ఇంట్లో అన్నీ ఇద్దరివీ బాధ్యతలే కాదు, నా హక్కులు కూడా నాకు తెలుసు! మంజరి చూడు ఒక్క సెల్ ఫోను, అదీ ఎంతో అవసరమైంది కొనుక్కుందుకు అంత రిక్వెస్టు చెయ్యాలా అతన్ని? అతని సంపాదన తనది కూడా కాదా? ***తొమ్మిది నెలలు మోసి, వేవిళ్ళు పడి, పురిటి నెప్పులు భరించి, పిల్లాడ్ని కన్నపుడు 'నాకొడుకు' అని అతను మురిసి పోలేదూ?*** సంసారంలో పనులన్నీ ఇద్దరూ సమానంగా చెయ్యలేరు. కానీ సర్దుకుంటే దుఃఖం, సుఖం సమానంగా పంచుకోగలరు. చెరిసగం అనే భావం ఉంటే... సంసారం, సంసారం! ప్రేమ సుధాపూరం, నవజీవన సారం, సంసారం!"

"యూ శాంగ్ బ్యూటిఫుల్ డాక్టర్!" మళయాళి సిస్టర్ మెచ్చుకోలు. ఆలోచిస్తూ లేచి పూర్ణిమ వెంట నడిచింది నీరద.

నీరద ఇల్లు చేరేసరికి అవిన్ సాయంత్రపు క్లినిక్‌కి బయలుదేరే సమయమైంది. హాల్లో కూర్చుని టీవీ చూస్తున్నాడు. మౌనంగా గదిలోకి నడవబోయింది నీరద.

"మీ సునంద ఫోన్ చేసింది నీకోసం" చెప్పాడు అవిన్. టీవీ వెలుగులు పడి రకరకాల రంగుల్లో కనిపించిందతని మొహం.

"సరే. నే చేస్తాలే" ముక్తసరిగా అంది.

"లంచ్‌కి ఇంటికొచ్చా. వంట చెయ్యలేదేం?" యధాలాపంగా అడిగినట్టు అడిగాడు.

"పొద్దున్న చెప్పానుగా - ఓపిగ్గా లేదు, బయట తినెయ్యమని!"

"నువ్వు చెప్పలేదు" ఆంగ్లంలో అన్నాడు.

"చెప్పాను. ఒకసారి కాదు. రెండుసార్లు" తనూ ఆంగ్లంలో అంది.

"ఎంత మాత్రం చెప్పలేదు" గట్టిగా అన్నాడు.

"మనింట్లో ఇరవై నాలుగ్గంటలూ వీడియో రికార్డింగ్ నడుస్తూ ఉండాలి... ఎందుకంటే ఇంకే విధంగానూ నా మాటలు నిరూపించలేను" నిర్లిప్తంగా అంది నీరద.

"ఓకే లీవిట్. సునంద ఫోన్ చేసింది. రాగానే నిన్ను చెయ్యమంది"

"చేస్తాలే"

"ఇప్పుడు చెయ్యి"

"ఏమిటింత ఇది అవిన్!? నాకు తెలీదా ఎపుడు చెయ్యాలో? దానితో నేనేం మాట్లాడతానో తెలుసుకోవాలనా?"

"నీరదా!" గట్టిగా నవ్వాడు అవిన్. "నువ్వేం చెప్పుకున్నా నాకు లెక్కలేదు. నీకు తెలీదూ ఆ విషయం? ఇంటి విషయాలు బయట పెట్టుకుంటే నీకే అవమానం. నాకేం పర్లేదు" ఎంత ధీమా ఆ కళ్ళలో!

"తెలుసు" నిస్తేజంగా అంది.

"బయల్దేరు. వాళ్ళింట్లో దింపి వెళ్తా క్లినిక్‌కి"

"ఎందుకు"

"ఏమో! అడిగింది నిన్ను దింపమని. క్లినిక్ అయిపోయాక వచ్చి పికప్ చేసుకుంటా"

"నాకు వెళ్ళాలని లేదు"

"అవును. నీకు వెళ్ళాలని ఉండదు. ఇంట్లో కూర్చుని జరిగిపోయినవి తవ్వుకుంటూ ఏడుస్తూ కూర్చోవాలని ఉంటుంది!"

అతని మాటలు వినాలనిపించక గబగబా పడక గదిలోకి వెళ్ళింది. అద్దం మీద మరచిపోయిన సెల్‌ఫోను. మూడు 'మిస్డ్ కాల్స్' సునంద నుంచి. ఒకటి నందిని నుంచీ.

సునందకి ఫోన్ చేసింది.

"నీరూ! వేడి పకోడీలు... అల్లం టీ.. 'రెండు రెళ్ళు ఆరు' డీవీడీ! వెంటనే వచ్చేయ్! ఇంకేం మాట్లాడకు. అవిన్‌ని అడిగాను. సరే అన్నాడు"

'ఊ. సరే అంటాడు. అనకేం చేస్తాడు? నాలోని జవసత్వాలు పీల్చేసి పడేస్తే, నీదగ్గరకొచ్చి వాటిని నింపుకుని, మళ్ళీ అతనిముందు నవ్వుల నదిలా ప్రవహించాలిగా' కసిగా అనుకుంది. అయినా వెళ్ళాలనిపించింది. ఎదురుగా పొడవాటి రాత్రి భయపెట్టింది. వెంటనే బాత్‌రూమ్‌లో చల్లని నీటిని వేగంగా చల్లుకుంటూ మొహం కడుక్కుంది. అద్దంలో తన కళ్ళు ప్రేమగా చూసుకోవాలి! మనసులో ఉత్సాహాన్ని సృష్టించి కళ్ళలోకి పంపింది. కాస్త నయం. మెత్తటి తువాలుతో తుడుచుకుని, మృదువుగా చేతులతో కళ్ళని అదిమింది. అలవాటైన పౌడర్‌ని వదిలేసి, కబోర్డ్‌లోంచి కొత్త పౌడర్ డబ్బా తీసింది. కొత్త సువాసన. 'నన్ను నేను ప్రేమించుకోవాలి!' మెత్తగా జుట్టు దువ్వుకుని, క్లిప్పు పెట్టి వదిలేసింది. కోల బొట్టు బిళ్ళ అంటించుకుంది. సన్నగా కాటుక తీర్చుకుంది. 'లిప్‌గార్డ్' రాసుకుంది. రెండు మూడు సార్లుకళ్ళు చికిలించి, ఉత్సాహంగా మొహం పెట్టి చూసుకుంది. మెత్తటి ప్రింటెడ్ క్రేప్ చీర కట్టుకుని, దానితో వచ్చిన జాకెట్ వేసుకుంది.

తలుపు తీసి వచ్చేలోపు అవినాశ్ పిలిచాడు టైమైపోతుందని.

"నువ్వెళ్ళిపో అవిన్. నే వెళ్తాలే"

అవిన్ నవ్వాడు. "అంత కోపం ఎందుకమ్మా? అపుడు తాగి ఉన్నానమ్మా!" సినిమా పాట బాణీలో పాడుతూ అన్నాడు.

"అదే మరి. ఎందుకు నువ్వు తాగావమ్మా? ఎందుకలా చేశావమ్మా?" అదే స్టైల్లో అంది నీరద.

"ఎందుకోలే. తీరిగ్గా చెప్తా. ఇపుడు త్వరగా రా"

"ఎందుకో చెప్పనా అవిన్? నా మీద ఎంత ప్రేమో అంత ద్వేషం నీకు!" నవ్వుతూనే అంది యధాలాపంగా అన్నట్టుగా.

"పోనేలే అలానే అనుకో! ***తరతరాల బానిస మనస్తత్వం ఒక్క తరంలో దొరలాగా మారితే తట్టుకోవడం కష్టం పాపం"***

"నీదా బానిస మనస్తత్వం? భలేవాడివి! నీది దొరల మనస్తత్వం బాబూ. మగదొరల మనస్తత్వం! అదేదో సినిమాలో ఓ పాట ఉంది.. 'దొరల నీకు కనుల నీరు, దొరలదీ లోకం. మగదొరలదీ లోకం' అంటూ"

"పోన్లే. మన సైన్ కర్వ్ - ఈ ఎత్తులూ పల్లాలూ ఎపుడూ ఉన్నవే పద పద టైమైంది"

కార్లో మెత్తగా ప్రయాణం. ఏసీ వల్లో, అవిన్ మామూలుగా ఉండడం వల్లో, చల్లని నీటితో మొహం కడగడం వల్లో నీరద మనసు కాస్త కుదుట పడింది.

గేటు దగ్గరే సునంద ఎదురైంది. నీరదని హత్తుకుని, అవిన్ వైపు తిరిగి "హాలో డాక్టర్ హాండ్సమ్! రండి. మీకోసం వేడి పకోడీలు ఎదురు చూస్తున్నాయి" అంది నిన్నటి చికాకు ఇంకా కనిపిస్తోంది ఉబ్బిన అతని కళ్ళ వెనుక. బాధ కనపడకుండా నవ్వింది.

"హలో మిసెస్ స్వీట్ టాక్! సారీ.. నా క్లినిక్ టైం దాటిపోయింది. ఇంకోసారి!"

"అంత ఆలస్యం ఏంకాదు లెండి. అంతా రెడీ. అక్కడ పేషెంట్సేమోగానీ ఇక్కడ మంచి టీ వెయిట్ చేస్తోంది! జస్ట్ సిప్!"

"అబ్బే అయాం సారీ! మరోసారి.." కారు రివర్స్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. లోపలికెళ్తూనే చేతుల మధ్య నీరద మొహాన్ని పట్టుకుని, నుదిటిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది సునంద. "చాలా బాధేసిందా నందిని పెళ్ళి మిస్సయ్యావని?"

"ఊఁ ముందే చెపితే నే వెళ్ళిపోదును కదా. అలా చెయ్యడు. ఒకోసారి కసిగా ప్రవర్తిస్తాడు. పైకి తెలియనివ్వడు. ప్రేమగా ఉన్నాడనుకుని బొక్కబోర్లాపడతాను. ఐ గెట్ హర్ట్!"

నిట్టూర్చి "పోన్లే! దా. సినిమా చూద్దాం!" అని, "చుక్కమ్మా! టిఫిన్ పట్రా" అంది సునంద.

"నందూ! నువ్వే లేకపోతే ఏమైపోదునో!" సునందని చూస్తూ ఆర్ద్రంగా అంది నీరద.

"నే ఉన్నాగా! ఇంకెందుకా ఆలోచన?" నవ్వుతూ రిమోట్ నొక్కింది, సోఫాలో కూర్చుంటూ. నవ్వుల జల్లు ఆరంభమైంది.

పన్నెండేళ్ళ చుక్కమ్మ ప్లేట్లలో పకోడీలు, గాజుగ్లాసుల్లో మంచి నీళ్ళు ఒక ట్రేలో పెట్టి తెచ్చింది. పొట్టిగా, పీలగా ఉన్న చుక్కమ్మని చూస్తూ 'బావున్నావా?' అనడిగింది నీరద. మనసులో అనుకుంది ***'అర్ధం లేని ప్రశ్న. బడిలో చదువుకుంటూ ఉండాల్సిన పన్నెండేళ్ళ పిల్ల ఇంట్లో చాకిరీ చేస్తూ ఉంటే అడగాల్సిన ప్రశ్నేనా ఇది?*** 'అని.

"ఆఁ" వినయంగా తలూపి, లోపలికెళ్ళింది చుక్కమ్మ.

"నందూ! ఎందుకే ఇలా చైల్డ్‌లేబర్... మంచిది కాదే"

"పోవే. వాళ్ళ కవసరం. నాకు వీలు. మళ్ళీ నీసోది మొదలెట్టకు" పకోడీ ప్లేటు అందిస్తూ అంది సునంద.

"పోనీ ఒక పూట స్కూలుకి పంపవే"

"తల్లీ! ఆ విషయం వదిలెయ్. ఇది చైల్డ్ లేబరేం కాదు. అది చిన్నగా కనిపిస్తుంది గానీ దాని వయసు పద్దెనిమిది. అది అడల్ట్" మొండిగా అంది.

'సునంద ప్రేమ తనకి కావాలి. వాళ్ళ ఇంటి సంగతి, పనివాళ్ళ సంగతి తనకనవసరం' సినిమా వైపు దృష్టి తిప్పింది సునంద. వేడి పకోడీలు నములుతూ మధ్య మధ్యలో కబుర్లు చెప్పుకుంటుంటే సినిమా ముందుకు నడిచింది. బాగా నవ్వొచ్చి కళ్ళు చెమ్మగిలినపుడు "నందూ! అయి లవ్యూ" అంది నీరద.

"యూ ఛీట్! అటు అవిన్‌తో, ఇటు నాతో.. ఇద్దరితో ప్రేమాయణం నడుపుతావా?" కోపం నటించింది సునంద. ఇద్దరూ ఫక్కున నవ్వుకున్నారు.

చుక్కమ్మ వేడి టీ తెచ్చింది. ముందు సునంద కిచ్చి, నీరద వైపు ట్రే చాపింది. నవ్వుతూ కప్పు అందుకుంటుంటే టీ తొణికి, వేడి టీ కొంచెం నీరద చేతిమీద, చీరమీద పడింది. చుర్రుమని కాలింది. లేత రంగు క్రేప్ చీర మీద మచ్చ కనిపించగానే 'అయ్యో!' అని బాత్‌రూమ్ వైపు పరుగు పెట్టింది నీరద. మరక పడ్డ భాగం జాగ్రత్తగా శుభ్రం చేసుకుని మళ్ళీ హాల్లోకి వచ్చే సరికి, కార్పెట్ మీదా, కిందా పడ్డ మరకల్ని తడిబట్టతో తుడుస్తోంది చుక్కమ్మ. సోఫాలో కూర్చోబోతూంటే నీరద కంట పడ్డాయి చుక్కమ్మ లేతబుగ్గ మీద చేతి వేళ్ళ అచ్చులు! తడికళ్ళు! మనసంతా కెలికేసినట్టైయింది నీరదకి. సునంద! తన బాధ అర్థం చేసుకుని, తనని పువ్వులా ప్రేమగా చూసుకునే స్నేహమయి. తన మానసిక వేదనని చెప్పకుండానే గ్రహించి, స్నేహహస్తం చాచి, తన కన్నీరు తుడిచే ప్రేమ మూర్తి. అనారోగ్యంగా ఉన్నపుడు తనకి తల్లితండ్రుల అండ లేదని, వారి బాధ్యతని సంతోషంగా స్వీకరించిన నెచ్చెలి! మరి ఇపుడిపుడే కౌమారంలోకి అడుగుపెడుతున్న చుక్కమ్మ చెంపమీద ఆ ఎర్రని చారలు?

ముడుచుకుపోయి సోఫాలో కూర్చుంది నీరద.

"నీరూ? చీర పాడైందా? ఇందాకే అనుకున్నా ఎంత బావున్నావో ఈ చీరలో అని! అదో ఎడ్డి మొహం. ఎన్నిసార్లు చెప్పినా జాగర్త లేదు!" చిరాగ్గా అంది సునంద.

"నందా! ప్లీజ్... చుక్కమ్మ తప్పేం లేదు. నాపొరపాటు వల్ల తనకి..." జాలిగా నెమ్మదిగా అంది - 'నాకు నీ స్నేహం కావాలి. కానీ ఇలాంటి అన్యాయం భరించలేను' అన్నట్టు.

"నీరూ! నువ్వు మరీ ఇంత సున్నితంగా ఉంటే లాభం లేదే"

ఇబ్బందికరమైన మౌనం ఇద్దర్నీ చుట్టివేసింది.

మళ్ళీ సునందే అంది "నీరూ! ఏ విధంగా నైనా.. డబ్బు విషయంలోగానీ, అధికారంలో గానీ బలవంతుడు బలహీనుడి మీద పెత్తనం చేయడం ఎప్పట్నించో ఉంది, ఎప్పటికీ ఉంటుంది. మా ఆయన్ని చూడు... చెయ్యని తప్పుకి 'డిమోట్' చేసి ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద పంపేశారు! కేసు కోర్టులో ఉంది నాలుగేళ్ళుగా. ఆయనక్కడ. నేనూ పిల్లలూ ఇక్కడ. ఆ బాస్‌కి తన మీద ఎందుకో కసి. ఎప్పటికో కేసు తేలి, ఆయనిక్కడకొచ్చేసరికి మా జీవితంలో ముఖ్యభాగం గడిచిపోతుంది! ఇదే జీవితం. దీన్ని అంగీకరించాల్సిందే" నీరద చేతి మీద చెయ్యేసి నెమ్మదిగా అంది సునంద.

"నందా! నీ అభిప్రాయాలతో ఏకీభవించలేకపోతున్నాను. నాకు ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలనుంది. చుక్కమ్మని.. ప్లీజ్ ట్రీట్ హర్ వెల్.. నా కోసం" అంది నీరద సునంద మొహంలోకి చూడలేనట్టుగా, టీవీ మీద దృష్టి నిలిపి.

"నీరూ!" విస్మయంగా చూసింది సునంద. "దాని బాగోగులన్నీ చూస్తాను. మంచి తిండి పెడతాను. నీకన్నీ తెలుసు దాని కుటుంబానికి నేనెంత చేస్తానో" నొచ్చుకున్నట్లు అంది.

"నందా! ఇతరుల తప్పుల వల్ల మన తప్పులు ఒప్పులవవు. ఇదివరకు కూడా చూశాను. ఏదేనా పొరపాటు జరిగితే నీ చెయ్యిలేస్తుంది దానిమీదకి. పింకీ వయసుది అది! బాబీ దాన్ని అస్తమానం మొట్టికాయలు వేస్తుంటాడు. నువ్వు నవ్వుతూ 'బాబీ! తప్పురా' అంటావు అంటీముట్టనట్టు. 'వాడు వినడు' అంటావు మురిపెంగా! చూసిన ప్రతిసారీ నాకు ఏదో మానసిక వేదన! ఎందుకంటే నాకు నువ్వు కావాలి.." నీరద కళ్ళు వర్షించాయి.

"నీరూ! ఒక పనిపిల్ల గురించి నన్ను నిందిస్తున్నావా?" షాక్ తిన్నట్టుగా అడిగింది సునంద. ఆమె వదనం ఎర్రబడింది. పెదవులు అదిరాయి.

తర్వాత గంటకి ఇంటిదారి పట్టిన నీరదకి అంతా అగమ్యగోచరంగా అనిపించింది. మనసు నిండా ఎన్నో ప్రశ్నలు. ఉవ్వెత్తున ఎగిసిపడే తరంగాల్లాంటి ప్రశ్నలు. హృదయ సముద్రంలో మథనం జరుగుతోంది. హృదయం! అదో అగాధం, అదో సముద్రం, అదో అగోచర కీకారణ్యం! ఆ కీకారణ్యంలో దారి వెతుక్కోవాలి. ఆ అగాధంలో జారిపడినా శక్తి కూడదీసుకుని గమ్యం వైపు పయనించాలి. ఆ సముద్రాన్ని మథించి అమృతం సాధించాలి?

వీధి మలుపులో అవిన్ ఎదురయ్యాడు. మౌనంగా కారెక్కింది. చాలాసేపు నిశ్శబ్దం. ఇంటివైపు మలుపు తిరగ్గానే ఎడంచేత్తో నీరద చేతిని మృదువుగా నొక్కి "అయామ్ సారీ నీరూ!" మెల్లగా అన్నాడు అవిన్. నీరద కళ్ళెత్తి అతన్ని చూసింది. అతడి తడికళ్ళు వీధి దీపాల వెలుగులో మెరిశాయి.

వారణాసి నాగలక్ష్మి గారు కృష్ణాజిల్లా నూజివీడులో పుట్టి పెరిగారు. హైదరాబాదు సెంట్రల్‌యూనివర్శిటీలో కెమిస్ట్రీలో ఎం.ఫిల్ చేశారు. పుస్తకాలు చదవడం, పెయింటింగులు వేయడం,పాటలు వ్రాయడం, అప్పుడప్పుడు కథలు వ్రాయడం హాబీలు. స్వీయగీతసంకలనాలు పుస్తకరూపంలో వెలువడ్డాయి.

****

ఇలాఅన్నారు

ప్రేమ రెండు రకాలు. ప్రేమించటం, ప్రేమించబడడం. మహాత్మా గాంధీ నుంచీ నెల్సన్ మండేలా వరకూ ఎవరినైనా తీసుకోండి. ప్రేమించగలిగే వారే ప్రేమించబడతారు. ప్రేమింపబడడానికి కొన్ని అర్హతలు కావాలి. ఒక్కోసారి ఏమీ అవసరం లేదు కూడా. అదే విధంగా ప్రేమించడానికి కూడా ఏమీ అవసరం లేదు. కానీ ప్రేమని వెల్లడించటానికి, ఫలింప చెయ్యటానికి, నిలబెట్టుకోడానికి మాత్రం 'ధైర్యం' కావాలి.

విజయానికి ఆరోమెట్టులో యండమూరి వీరేంద్రనాథ్